

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 7083-12-19 יוסף חיים (יבוא ושיווק) בע"מ נ' הקונטיינר רן פיינה בע"מ ואח'

מספר בקשה: 1

לפני כבוד השופטת יעל בלכר

יוסף חיים (יבוא ושיווק) בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד סער גרשוני, טל בן שושן ויוסף הרצליך

המבקשת
התובעת

נגד

1. הקונטיינר רן פיינה בע"מ
2. יעקב חיה(צ'יקו מוצרי חשמל וריהוט)

המשיבים
הנתבעים

החלטה

לפניי בקשת התובעת, בעלת המותג "GOLDLINE", למתן צווים זמניים במעמד צד אחד. במסגרת הטיפול בבקשה התעוררה שאלת הסמכות העניינית בתביעה שבתחום הקניין הרוחני.

1. התובעת הגישה כנגד הנתבעים תביעה כספית שהועמדה לצרכי אגרה על סך של 300,000 ש"ח. בשורת "מהות התביעה" צוין: "הפרת סימני מסחר, עשיית עושר ולא במשפט, עוולות מסחריות, צו מניעה קבוע מתן חשבונות".

2. לפי הטענה, לאחרונה התגלה לתובעת כי הנתבעים "עושים שימוש, מפרסמים, משווקים ומוכרים לצרכנים השונים מחמם/מפזר חום תוך שימוש בסימן המסחר של התובעת", בשם "טורבו הוריקן" (נסח סימן המסחר, צורף בנספח 1 לתביעה). הובהר כי מדובר במוצרי מדף שכל יבואן יכול לייבא, אך הנתבעים מציגים את המוצרים ברשת האינטרנט תוך שימוש בסימן המסחר של התובעת, לצורך הטעיית הלקוחות והישענות על מוניטין התובעת.

3. מעיון בתביעה ובבקשה עולה, כי הנתבעת 1 מפרסמת את המוצר באתר הקונטיינר מקבוצת רן פיינה, בתיאור "מפזר חום טורבו הוריקן RAK-HT-44 TOPSON" (כך גם בקבלה). הנתבע 2 מפרסם את המוצר באתר CHIKO בתיאור "מפזר חום קרמי מגדל מחמם העל טורבו הוריקן 3 TOPSON" (בקבלה צוין "מגדל חימום הוריקן טורבו טופסון מפזר חום לחורף RAK-HT-44 דיגיטלי שלט"). התובעת מפרסמת את המוצר בתיאור "מחמם העל טורבו הוריקן ATL-947 WINTER".

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 7083-12-19 יוסף חיים (יבוא ושיווק) בע"מ נ' הקונטיינר רן פיינה בע"מ ואח'

4. עוד צוין בבקשה, כי כיוון שמדובר במוצר עונתי ואנו בפתחה של עונת החורף, אין לתובעת אלא ברירה לפנות לבית המשפט לצורך הפסקת הפגיעה החמורה באמצעות סעד זמני תוך הגשת תביעה.
5. הסעדים שהתבקשו בתביעה הם: צווי עשה ואל תעשה קבועים להימנע משימוש מכל סוג שהוא בסימן המסחר של התובעת והסרת השימוש בסימן המסחר; צו למתן חשבונות מכוח סעיף 15 לחוק עוולות מסחריות; וסעדים כספיים במסגרתם התבקש בית המשפט "לחייב את הנתבעים יחד ולחוד, לשלם לתובע פיצויים, שאת שיעורם המדויק ניתן יהיה לאמוד לאחר בירור עובדות נוספות ולאחר קבלת חשבונות, בסכום המוגבל בשלב זה, מטעמי אגרה בלבד ל- 300,000 ש"ח" (ס' 39 לכתב התביעה) כאשר "התובעת שומרת על זכותה להוסיף לחישוב האמור בסעיף 39 לעיל, את שווי החשבונות שיוורה בית המשפט לנתבעים להציג" (ס' 40 שם).
- בסיפא לכתב התביעה צוין, כי לבית המשפט סמכות לדון בתביעה "בשל מהות התביעה והסעדים המבוקשים".
6. לפי החלטת כב' הנשיא הש' אורנשטיין התבקשה התובעת להתייחס לסוגיית הסמכות העניינית תוך שצוין כי מעיון בכתב התביעה עולה לכאורה כי הסמכות העניינית נתונה לבית משפט השלום והתיק הועבר לטיפול. לאחר שהתקבלו הבהרות התובעת ביקשתי לקבל הבהרות נוספות, שעה שלאחר עיון בהבהרות לא נחה דעתי כי הסמכות העניינית נתונה לבית משפט זה. נתתי בידי התובעת הזדמנות להשלים טענותיה, תוך הפניה לפסיקה שעניינה מתן חשבונות (בקשר לקניין רוחני) או דיון בטענה לחוסר יכולת לכאורה להעריך את שווי הסעד.
7. לאחר עיון בטענות התובעת סבורני כי הסמכות העניינית לדון בתובענה נתונה לבית משפט השלום.
8. ראשית, כפי שהובהר בשורה ארוכה של החלטות שניתנו בבית משפט זה, סעיף 40(4) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (חוק בתי המשפט) אינו שולל את סמכותו של בית משפט השלום לדון בתביעות בעניין קניין רוחני, לרבות מתן סעדים כגון צווי מניעה (ראו סעיף 75 לחוק בתי המשפט) ואינו קובע כי כל תביעה בענייני קניין רוחני מצויה בסמכותו של בית המשפט המחוזי; סעיף 40(4) קובע, כי כל אימת שבתביעה בענייני קניין רוחני נתבע סעד המצוי בסמכותו העניינית של בית המשפט המחוזי לפי סעיף 40(1) לחוק בתי המשפט, אז ידון בית המשפט המחוזי במכלול הסעדים שהתבקשו בתביעה אף אם סכומה התביעה או שווי נושא התביעה נופל מסכום הסמכות העניינית של בית משפט זה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 7083-12-19 יוסף חיים (יבוא ושיווק) בע"מ נ' הקונטיינר רן פיינה בע"מ ואח'

ראו בעניין זה:

החלטת כב' הש' בנימיני מיום 28/2/11 בת"א 41598-05-10 בעניין **פרידמן צעצועים וספורט בע"מ נ' סקוטר**; החלטותיי בעניין ת"א 18684-10-17 **אודבד נ' Russian Standard** מיום 1/7/18 ובעניין ת"א 2834-05-18 **בסרב נ' סמל** מיום 21/1/19; החלטת כב' סג"נ שנלר מיום 19/9/19 בת"א 51198-03-19 **וטורי נ' טבע הדברים**; החלטת כב' הנשיא אורנשטיין מיום 13/11/18 בת"א 2597-07-18 **ליבוביץ נ' י.מ. יבוא ישיר בע"מ**; החלטת כב' הש' גונטובניק מיום 9/12/18 בת"א 25403-09-17 **דג'ברי נ' שביט**; החלטת כב' הש' עמית אניסמן מיום 21/1/19 בת"א 51932-06-18 **אבניאון נ' ידיעות אינטרנט**; החלטת כב' הש' לוי-עבודי מיום 19/9/19 בת"א 25197-07-19 **גבריאלי נ' אשד**; החלטת כב' הש' גרוסמן מיום 1/12/19 בת"א **ROLEX 36443-11-19 נ' פולו פרסום**.

9. התוצאה היא, אפוא, כי על התובעת לבסס את הסמכות העניינית של בית משפט זה לפי הכללים המקובלים מכוח סעיף 40(1) לחוק בתי המשפט. המבחן המקובל לקביעת הסמכות העניינית בתחום האזרחי הוא מבחן הסעד. ככל שתהא הסמכות העניינית לדון בסעד כזה או אחר נתונה לבית המשפט המחוזי, הדיון בסעדים השונים בתביעה בענייני קניין רוחני לא יפוצל בין בתי המשפט השלום והמחוזי, ובית המשפט המחוזי ידון גם בתביעה הכספית בסך של 300,000 ש"ח, אף שסכומה נופל מגבול הסמכות של בית משפט זה (נמוך מהסך של 2.5 מיליון ש"ח).

10. כאמור לעיל, נדרשתי לכך בהחלטותיי בעניין **אודבד נ' Russian Standard** ובעניין **בסרב נ' סמל**. לפיכך, איני מוצאת צורך לחזור על הדברים, אשר ישמשו גם לצורך מתן החלטה זו. כפי ציינתי שם, גם כאשר הסעד העיקרי המבוקש הוא צו מניעה יכול (וצריך) התובע להעריך את היקף הנזק שנגרם לו על מנת שיהא בידי בית המשפט לקבוע את סמכותו העניינית. הדברים יפים גם כאשר מוגשת בד בבד עם הבקשה לצו מניעה בקשה לצו למתן חשבונות. כך נקבע, בין היתר, גם בהחלטות בעניין **אבניאון נ' ידיעות אינטרנט** ובעניין **ROLEX נ' פולו בע"מ הנ"ל** (ראו גם ההחלטה בעניין **גבריאלי נ' אשד**).

11. טענת התובעת היא כי בענייננו הסמכות העניינית נתונה לבית המשפט המחוזי, שכן "לא ניתן לשום את הצווים הקבועים ויותר מכך, לא ידוע מהו סכום הפיצוי ומשכך התבקש סעד של מתן חשבונות" (ס' 14 להבהרה). עוד נטען, כי התובעת אינה יכולה לכמת במדויק את שווים של הצווים המבוקשים וזאת מטבעם של הסעדים הקבועים והתביעה למתן חשבונות, בפרט (ס' 15-16 להבהרה). לפיכך, לשיטת התובעת, יש לכרוך את הדיון בסעד הכספי שנתבע ביחד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 7083-12-19 יוסף חיים (יבוא ושיווק) בע"מ נ' הקונטיינר רן פיינה בע"מ ואח'

עם הסעדים האחרים האמורים שאינם ניתנים להערכה בשלב זה, והתביעה כולה צריכה להתברר בבית המשפט המחוזי. התובעת גם מצאה לנכון לאבחן חלק מההחלטות הנזכרות לעיל בטענה שבאותם מקרים ברור היה ששווי הסעד נופל מהסך של 2.5 מיליון ש"ח ואילו במקרה זה, לטענתה, לא ניתן לכמת את שווי הסעדים.

12. אני דוחה את טענות התובעת. גם כאשר מוגשת תביעה למתן צווים ולמתן חשבונות, מוטלת על התובעת החובה להעריך את שווי הסעד. אין התובעת יכולה לפטור עצמה באמירה כללית וסתמית, כי הסעד אינו ניתן להערכה. התובעת אכן עשתה הערכה כאשר ביקשה "לחייב את הנתבעים יחד ולחוד, לשלם לתובעת פיצויים, שאת שיעורם המדויק ניתן יהיה לאמוד לאחר בירור עובדות נוספות ולאחר קבלת חשבונות, בסכום המוגבל בשלב זה, מטעמי אגרה בלבד ל- 300,000 ש"ח". עובדה היא שסכום התביעה הכספית הוערך על ידה בסכום נמוך משמעותית מגבול הסמכות של בית משפט השלום. אין התובעת יכולה לצאת ידי חובתה להעריך את שווי הסעדים לצורך הסמכות העניינית בהגינות באמירות כלליות וערטילאיות מעין אלה. אדגיש כי התובעת אינה טוענת כי סביר להניח ששווי הסעדים עולה על 2.5 מיליון ש"ח. התובעת לא ציינה פרט כלשהו שיש בו כדי להעיד על פוטנציאל סעד ששווי מעל לסך של 2.5 מיליון ש"ח. כך למשל, אין טענה להפרה שנמשכה שנים, אין טענה להפרת שכוללת מוצרים רבים וממילא לא הוצג כל סוג של תחשיב לביסוס. למותר לציין, כי גם לא הוצג תחשיב לביסוס הערכת הפיצוי הנתבע בסך של 300,000 ש"ח ולמען הסר ספק, אין זו תביעה לפיצוי סטטוטורי.

13. אוסיף כי מעיון בתביעה, נראה כי מדובר בתביעה הנמנית עם התביעות שברור על פניו מעיון בהן כי שווי הסעד נמוך מהסך של 2.5 מיליון ש"ח (כפי שגם נמצא למשל בעניין **ליבוביץ' נ' י.מ. יבוא ישיר בע"מ ובעניין וטורי נ' טבע הדברים**). נאמר בתביעה כי מדובר במוצר ספציפי שהוא מוצר עונתי של חורף (שתקופתו כידוע, קצרה) ואף עולה מהנתונים והמסמכים שצורפו לתביעה כי מחירו של המוצר לצרכן נע בין 350 ש"ח לבין 430 ש"ח (לפי הפרסומים שהוצגו). בנסיבות אלה, כתב התביעה מלמד על פניו, כי בניגוד לנטען (בעלמא), ברור על פני הדברים ששוויים של הסעדים אינו מתקרב לסך של 2.5 מיליון ש"ח.

14. בכל מקרה, כאמור, הנטל הוא על התובעת לבסס במסגרת כתב התביעה את הסמכות העניינית וללמד כי השווי המוערך של הסעד סביר שיעלה על הסך של 2.5 מיליון ש"ח או כי הסעד אינו ניתן לשווי כספי. זאת לא עשתה התובעת בכתב התביעה (ראו הסיפא לכתב התביעה כפי שצוטט לעיל); וכך גם לאחר שניתנו לה שתי הזדמנויות להתייחס לסוגיית הסמכות העניינית. טענתה כי הסעד אינו ניתן לשווי כספי שנטענה בעלמא, אינה מתיישבת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 7083-12-19 יוסף חיים (יבוא ושיווק) בע"מ נ' הקונטיינר רן פיינה בע"מ ואח'

עם נסיבות העניין והנתונים לעיל. סבורני כי בנסיבות כאמור ומשעה שהתובעת איננה מבססת כלל את האפשרות שהסעד יעלה על גבול הסמכות של בית משפט השלום אלא רק מציינת בכלליות כי במצב הדברים לא ניתן, לשיטתה, לשום את הצווים שהתבקשו - אין לקבל טענה זו. מה גם שעל פניו ברור כי שווי הסעדים אינו מגיע כדי הסך של 2.5 מיליון ש"ח, הגם שהתביעה כוללת צווים שלא כומתו בכסף (ראו למשל גם ההחלטה בעניין ליבוביץ' נ' י.מ. יבוא ישיר בע"מ ובעניין וטורי נ' טבע הדברים).

15. לבסוף אעיר כי על פניו, התביעה מעוררת קושי בכך שהוגשה כנגד שני הנתבעים, שנתבעו לשלם 300,000 ש"ח, יחד ולחוד. לא ברור מקורו של החיוב יחד ולחוד, שכן מעבר לטענה ששניהם מפירים את אותו סימן מסחר במכירת מפזר החום הספציפי, לא נטען שיש קשר בין שני הנתבעים ובין אירועי ההפרה הנטענים (שמיוחסים לכל אחד מהם בנפרד ובאירועים נפרדים). ייתכן שעניין זה עשוי להשליך גם על שווי הסעדים בתביעה לצורך הסמכות העניינית, אולם התייתר הצורך לברר ולדון בכך נוכח מסקנתי לעיל.

16. נוכח כל האמור, סבורני כי הסמכות העניינית לדון בתביעה נתונה לבית משפט השלום ואני מורה על העברת התיק בהתאם.

17. אציין כי בנסיבות העניין לא מצאתי שיש דחיפות לדון בבקשה לסעד זמני וליתן צו במעמד צד אחד כמבוקש, אגב העברת התיק לבית משפט השלום ובין היתר, גם מחמת שלא התקיימו התנאים כמפורט בתקנה 366(א) לתקנות סדר הדין האזרחי למתן צו זמני על פי צד אחד.

התיק יועבר ע"י המזכירות לעיון נשיא בתי משפט השלום בתל אביב לצורך ניתובו.

תשומת הלב לקיומה של בקשה לסעד זמני.

ניתנה היום, י"ז כסלו תש"פ, 15 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.

יעל בלכר, שופטת